

Aldatzen diren animalien harana

Aspaldi, aspaldi, bazen animalia oso desberdinez betetako haran bat. Denak bakean bizi ziren, baina lekua poliki-poliki aldatzen ari zen. Urtaro batzuk oso lehorrak ziren, beste batzuk oso euritsuak, eta batzuetan janaria erraza zen aurkitzea… eta beste batzuetan oso zaila.

Haranaren erdian bizi zen Dortoka jakintsua, urte askotan natura behatzen aritu zena.

“Natura beti aldatzen ari da”, esan zuen. “Eta gu ere bai”.

Goiz batean, animalia guztiak zuhaitz handi baten inguruan bildu ziren.

“Zergatik dute jirafek lepo hain luzeak?” galdetu zuen untxi txiki batek.

Jirafa oso handi batek irribarre egin zuen.

“Nire arbasoek ez zuten nireak bezain lepo luzerik. Batzuek lepo apur bat laburragoak zituzten eta beste batzuek apur bat luzeagoak”. Beheko hostoak desagertzen hasten zirenean, gorago iristen zirenek elikatzen jarraitu zezaketen.

“Eta gero zer gertatu zen?” galdetu zuten txoriek.

“Jirafa horiek osasuntsu hazi ziren, ondorengoak izan zituzten, eta ondorengo horietako askok lepo luzeagoak ere bazituzten. Belaunaldi asko eta askoren ondoren, jirafek gaur egun ezagutzen dituzun lepo luzeak izan zituzten”.

Dortokak baietz egin zuen buruarekin.

“Ez zen egun batean gertatu, ezta urtebetean ere. Oso poliki gertatu zen”.

Orduan hipopotamo bat atera zen uretatik.

“Eta nik ere badut istorio bat!”

Denek arretaz entzun zuten.

“Nire arbasoak askoz gehiago ibiltzen ziren lurrean. Baina eguzkia oso beroa zen, eta ura leku fresko eta segurua zen. Ibaietan denbora gehiago ematen zutenak hobeto babestuta zeuden berotik eta aterpea ere aurkitzen zuten”.

“Eta orain egun osoa uretan ematen duzu!” barre egin zuen igel batek.

” “Hori da!” “Oraindik lehorrean ibiltzen gara, baina gure gorputzak oso ondo egokituta daude uraren eta ibaiertzaren artean bizitzeko”.

Une hartan, animalia oso arraro bat igaro zen igerian.

Ahate mokoa, buztan zabala, oin palmatuak eta ile oso lodia zituen.

Animalia berriek beti harrituta begiratzen zioten.

“Zer zara?” galdetu zuen azeri batek.

“Ornitorrinko bat naiz”.

“Baina… animalia askoren atalak dituzu!”

Ornitorrinkoak barre egin zuen.

“Ez. Nire arbasoak oso poliki aldatu ziren besterik ez da. Nire mokoak ur azpian janaria aurkitzen laguntzen dit, nire oinek igeri egiten laguntzen didate eta nire ileak bero mantentzen nau ibaia hotz dagoenean”.

Dortokak zirkulu bat marraztu zuen harean.

“Jende askok uste du animaliak aldatzen direla eurek erabakitzen dutelako”. Baina ez da horrela.”

Animalia txikiak harrituta geratu ziren.

“Ez?”

“Ez.” Ondorengo bakoitza besteengandik apur bat desberdin jaiotzen da. Desberdintasun batzuk besteak baino lagungarriagoak dira. Ezaugarri bat leku jakin batean bizitzeko erabilgarria bada, hori duten animaliek hobeto bizirauten dute eta ondorengo gehiago izaten dituzte. Eta ondorengo hauek askotan ezaugarri hori ere heredatzen dute.

“Lasterketa oso luzea bezala?” galdetu zuen erbi batek.

“Horixe da! Baina milaka eta milaka belaunaldi irauten duen lasterketa.”

Bat-batean, kastore batek buztana altxatu zuen.

“Horregatik ditut hortz hain sendoak?”

“Bai. Zuhaitz-enborrak karraskatzen hobeto zebiltzan zure arbasoek aterpe seguruagoak eraiki zitzaketen. Denborarekin, trebetasun hori gero eta ohikoagoa bihurtu zen.”

Hontz batek hegoak zabaldu zituen.

“Eta nire begi handiak?”

“Gauez ikusten laguntzen dizute. “Ikusmen hobea zuten hontzek janari gehiago aurkitu zuten eta hobeto zaindu zituzten beren kumeak”.

Animalia guztiak elkarri modu ezberdinean begiratzen hasi ziren.

Untxiaren hankak.

Urtxintxaren atzaparrak.

Arranoaren hegoak.

Arrainaren hegatsak.

Animalia bakoitzak zerbait berezia zuen, bere familia belaunaldiz belaunaldi hazi zen lekuan bizitzen laguntzen ziona.

Eguzkia sartzen hasi zenean, Dortokak azken hitzak esan zituen.

“Ez dago beste animalia bat baino hobea. Bakoitza bere mundura egokituta dago. Eta naturak aldatzen jarraitzen du. Horregatik, bizitzak ere aldatzen jarraitzen du, belaunaldiz belaunaldi”.

Gau hartan, animalia guztiak etxera joan ziren beren arbasoetan pentsatzen.

Ulertu zuten naturaren arteko desberdintasun handiak ez zirela bat-batean edo magiaz agertu.

Milioika aldaketa txikiren, belaunaldi askoren eta egokitzapen historia luze baten emaitza ziren.

Eta egun hartatik aurrera, animalia berri bat aurkitzen zuten bakoitzean, zergatik zen hain desberdina galdetu beharrean, hau galdetzen zioten beren buruari:

“Zer abentura igaro zuen bere espezieak horrela izateko?”